

[Lasse Budtz]

det kunne have været indledningen til et nyt, bredt sikkerhedspolitisk samarbejde i folketinget – det vil socialdemokratiet også gerne.

Thoft (SF):

Hr. Lasse Budtz sagde i et af sine foregående indlæg, at socialdemokratiet var imod atomoprustningen, som også folketingets flertal er det, og at vi bør meddele vores NATO-partnere dette klart.

Hr. Lasse Budtz sagde også, at socialdemokratiet ønskede, at Danmark skulle være med i spidsen for at slippe af med disse atomvåben. Er det ikke nogenlunde korrekt citeret?

Jeg synes, at den holdning er meget rigtig, og den er SF meget enig med socialdemokratiet i. Når jeg læser den socialdemokratiske dagsorden og sammenligner den med SFs, ser jeg ikke den store forskel: SF vil pålægge regeringen »at arbejde aktivt for«, socialdemokratiet »at støtte alle bestræbelser for« – jeg kan ikke se den helt store forskel. De næste afsnit er fuldstændig identiske, og i det sidste afsnit vil vi gerne have, at folketinget pålægger regeringen at meddele NATO, at vi heller ikke kan lide neutronvåben. Det har et flertal i tinget jo også tidligere udtalt sig om, så det kan vi måske godt undvære denne gang – det ved jeg ikke. Jeg kan ikke se den store forskel på de to dagsordener, og SF har ingen problemer ved at stemme for den socialdemokratiske.

Jeg synes måske nok, det er synd, at socialdemokratiet, SF, VS og de radikale ikke denne gang kunne have fremsat et fælles dagsordensforslag, for, så vidt jeg kan se, har debatten vist en skillelinie i folketinget, en skillelinie mellem nogle partier, som er modstandere af atomvåben, og som vil gøre noget ved det, og nogle partier, som ikke rigtig kan tage stilling til noget som helst, og som i hvert fald ikke vil gøre noget som helst ved noget. Den skillelinie synes jeg burde være kommet til udtryk i en fælles dagsorden, men skidt nu med det; vi har ingen betænkeligheder ved den socialdemokratiske.

Jeg vil herefter gå tilbage til forsvarsministerens svar i anden runde. Vi fik ikke at vide, hvad det var for et forbedringsprogram, som forsvarsministeren gav sin tilslutning til på Montebellomødet, skønt det er det, hele denne debat har handlet om. Hvilke våben

indgik der? Var der tale om atomvåben, og hvis der var tale om atomvåben, hvad var det så for nogle typer og i hvilken mængde? Var der tale om neutronvåben, og i givet fald hvilke typer og omtrentlige mængder var der tale om? Er det granater og ammunition til frømføringsmidler, som i øjeblikket allerede står i Europa? Risikerer vi, at amerikanerne, sådan som det i sin tid gik med de 572 atomrakter, bagefter kommer og siger: ja men jeres regeringer har jo selv bedt om disse nye våben? Vi har heller ikke fået noget svar på det fra forsvarsministeren.

Jeg mener, at Montebelloslutningen var det rene humbug, for på den ene side fjernede man en række håbløst forældede og livsfarlige atomvåben, som var blevet udskiftet for længst, hvis det ikke var, fordi man håbede, at de kunne indgå i en byttehandel, og samtidig vedtog man et program for modernisering af korttrækkende atomvåben i omtrent samme mængde som dem, der blev fjernet: nye typer granater med større sprængkraft, større rækkevidde og bedre præcision. Hvis man fjerner 1.400 forældede atomvåben og erstatter dem med 1.000 nye, der kan noget mere, så er der lige så lidt tale om nedrustning, som når det danske luftvåben påstår, at der er sket en nedrustning i det danske luftvåben, fordi man har færre fly end for 20 år siden. De nye kan noget mere; de gamle duede ikke længere.

Regeringen har gentagne gange sagt, at den ønsker at fastholde sikkerheden med færrest muligt våben, men hvad betyder det i praksis? Betyder det, at regeringen vil støtte et stop for ny oprustning? Nej, det gør det ikke. Det betyder, at regeringen støtter udplaceringen af nye atomvåben under dække af, at der er tale om mere sikre og mere beskyttede atomvåben, som om det var et spørgsmål om terroristbeskyttelse, tyverialarmer og mere vagtmandskab. Det minder om debatten i sin tid om de danske midler til infrastrukturprogrammet, hvor forsvarsministeren også forsøgte at forklare, at det var noget med at bygge nogle jordvolde. Jeg synes, at folketinget skulle være kommet ud over det niveau for debatten.

Vi har ikke fået at vide, hvad det var for sikrings- og moderniseringsprogrammer, som den danske forsvarsminister var med til at godkende på Montebellomødet.